

Wrocław, 25.09.2023r.

prof. dr hab. Dariusz Grzybowicz
Wydział Architektury Wnętrz, Wzornictwa i Scenografii
Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu
Plac Polski 3/4 Wrocław

Recenzja dotycząca dorobku i rozprawy doktorskiej mgr Karoliny Baniowskiej p.t. „KREOWANIE PRZESTRZENI DOSPOŁECZNEJ – WYKORZYSTANIE NOWYCH TECHNOLOGII W BUDOWANIU INTERAKCJI SPOŁECZNYCH” realizowanej pod kierunkiem: dr hab. Marka Brauna prof. ASP sporządzona w związku z przewodem doktorskim w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, wszczętym na Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, na Wydziale Architektury Wnętrz.

Recenzja została sporządzona w oparciu o dokumentację zawierającą:
rozprawę doktorską liczącą 160 stron, w której znajdują się część teoretyczna i prezentacja projektu/dzieła w formie drukowanej oraz na nośniku CD - zawierających:

- pracę doktorską o wskazanym tytule
- abstrakt w języku polskim oraz angielskim
- krótkie CV

Dane o autorce

Absolwentka Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie.

Od 2015 roku asystent w pracowni Reklamy i Mediów w Przestrzeni Publicznej.

Ocena dorobku projektowo-artystycznego i badawczego

Ocena dorobku dydaktycznego, działalności popularyzatorskiej i organizacyjnej

Doktorantka jest osobą zaangażowaną w działalność na rzecz rozwoju wydziału i uczelni.

Aktywnie uczestniczy w działalności badawczo-naukowej.

Ocena pracy doktorskiej

W przedłożonej do recenzji pracy pt. „kreowanie przestrzeni dospołecznej – wykorzystanie nowych technologii w budowaniu interakcji społecznych” mamy do czynienia z rozważaniem problemu naukowego, będącego wstępem

badawczego ale również .Jako że praca projektowa jest formą rozprawy doktorskiej, dysertację należy rozpatrywać w kategorii dokonania artystycznego w dyscyplinie sztuki projektowe. Przeważające do recenzji opracowanie składa się ze wstępu, 12 rozdziałów , w tym jeden z nich rozbudowany o obszerne podrozdziały, podsumowania, bibliografii. spisu ilustracji oraz własnych źródłach archiwalnych.

Pierwszy rozdział zatytułowany "*Początek, czyli Egipskie piramidy*" dotyczy teoretycznych rozważań nad działaniem struktur hierarchicznych ,manipulacyjnych i propagandowych. które w starożytności stanowili kapłani a współcześnie Algorytm i AI.-sztuczna inteligencja , które potrafią podporządkować sobie rzeszę ludzi- niewolników, Przybliżyła termin „ tunelu poznawczego” i jego działania oraz skutków. Rzeczywistość Internetu i mediów społecznościowych .

Drugi rozdział „ Kreatywność-Innowacyjność” tłumaczy związek przyczynowo skutkowy pomiędzy poziomem edukacji kulturalnej a rozwojem gospodarki, wpływu kultury na życie społeczne, nie tylko poprzez rozpowszechnianie ale obcowanie z nią. Przytacza badania i raporty mówiące o wpływie obcowania i tworzenia sztuki na rozwój kompetencji społecznych: refleksyjnych, krytycznych oraz głębszego spojrzenia na dany problem.

Kolejny rozdział „ Budowanie scenariuszy-Prototypowanie Przyszłości” autorka podaje przykłady konstruowania tzw. „projektu życia”, poprzez opracowanie scenariuszu, w celu „ kontrolowania przyszłości”

Rozdział 4 „ Kreowanie przestrzeni społecznej a edukacja online” dokonuje analizy socjologicznej i powstałych na jej podstawie generacji charakteryzujących urodzonych w określonych dekadach, i wynikające z tych przynależności umiejętności funkcjonowania online, które przypisuje się najmłodszej generacji- pokoleniu Z, dla których dostęp do Internetu , obecność w świecie wirtualnym jest oczywisty. Nawiązuje do sytuacji związanej z pandemią i jej wpływu na funkcjonowanie , zachowanie w perspektywie indywidualnej i wspólnotowej w czasie jej trwania w związku z koronawirusem COVID-19 , będące dużym wyzwaniem dla „ pokolenia cyborgów” w związku z siłą oddziaływania , jak i skutkami izolacji społecznej.

Rozdział 5 „ Homo ludens- działanie w grupie” cytuje i przywołuje postać Huizinga, holenderskiego filozofa ,który wprowadził do humanistyki pojęcie homo ludens-„ człowiek bawiący się” W zabawie upatrywał czynnik kulturotwórczy , po warunkiem, że nie jest wymuszonym działaniem. Autorka zwraca uwagę na wartość tak rozumianej zabawy, na estetyczną jej naturę, ważną w procesie edukacji. Podkreśla udział fizyczności w rozwoju człowieka , zwraca uwagę na aspekt nauki odbywającej się przy udziale całego ciała.

W rozdziale 6 „ Nauka jest procesem „ przywołuje przemyślenia postaci związanych z rozwojem myśli pedagogicznej , wciąż aktualnych spostrzeżeń pomimo upływu czasu od momentu ich sformułowania , takich jak idee

polisensorycznego poznania Jana Amosa Komeńskiego , konieczność swobody , która rozwija zmysłowe pojmowanie w okresie dorastania dziecka głoszona przez Jeana Jacquesa Rousseau, czy też zaangażowanie emocjonalne , zarówno pozytywne , jak i negatywne emocji w powodzeniu procesu nauki będąca zasadą Wincentego Okonia

Rozdział 7 „ Zmysłowy język komunikacji –Offline i online” odwołuje się do zmysłu wzroku , który stał się podstawowym językiem komunikacji społecznej , niewątpliwie ważny, ponieważ angażuje aż połowę zasobów naszego mózgu. Autorka zwraca uwagę na wpływ Internetu na mózg, na rozproszenie, na możliwości percepcyjne i umiejętność wyważenia proporcji pomiędzy offline i online. Zwraca uwagę na siłę oddziaływania człowieka , jego wpływu zarówno na środowisko rzeczywiste i dzięki dostępnej technologii i zdalnemu działaniu również na środowisko cyfrowe.

Rozdział 8 „ Kształtowanie wspólnoty, gest-dopełnienie komunikacji” w , którym autorka definiuje i klasyfikuje najbardziej uniwersalny komunikator międzyludzki, jakim jest gest.

Przywołuje fenomen emotikonów, gesty ułatwiający komunikowanie .

Rozdział 9” Karmienie wyobraźni” poszukuje odpowiedzi na pytanie w jaki sposób wykorzystać nowe technologie , niejako w opozycji do skutków rewolucji cyfrowej(nadmiernego nadużywania technologii), celem wspierania interakcji społecznych.

W Rozdziale 10 „ Pedagogika rzeczy” autorka określa narzędzia mające wpływ na proces edukacji ,przedmioty będące atrybutem przynależności , szczególnie w społeczności szkolnej

Rozdział 11” Metoda projektowo-warsztatowa” zapoznaje nas z metodą pracy dydaktycznej w oparciu o własne doświadczenia tworzenia modelu pracy warsztatowej działania zespołowego.

Jednym z przytoczonych przykładów są międzynarodowe warsztaty architektoniczne Eco-Week , w których autorka brała udział w 2013r. , czy też praktyki studenckie organizowane we współpracy z Krakowskim Biurem Festiwalowym w 2016r i 2018r.

Przechodząc do Rozdziału 12 ,w którym autorka przedstawia „ Modelowy projekt warsztatowy-przestrzeń dospołeczna „ w której wypracowane zostaną umiejętności myślenia wieloperspektywicznego i pracy zespołowej.

Praca doktorska Pani Karoliny Baniowskiej pt. „KREOWANIE PRZESTRZENI DOSPOŁECZNEJ –WYKORZYSTANIE NOWYCH TECHNOLOGII W BUDOWANIU INTERAKCJI SPOŁECZNEJ” jest bardzo dobrze przygotowana, tak pod względem merytorycznym jak i edytorski, ma klarowną strukturę, widać konsekwencje z jaką Pani Karolina prowadzi swoje analizy i badania, wyciąga wnioski, formułuje założenia i prezentuje ostateczny modelowy projekt warsztatowy.

W mojej ocenie, recenzowana praca doktorska Pani mgr Karoliny Baniowskiej eksponuje ważny i bardzo interesujący obszar zarówno analiz teoretycznych, jak i pracy badawczej. W Polsce bez wątpienia brakuje porównywalnych badań, nowatorskich, spójnych i wieloaspektowych, jakim jest bez wątpienia przykład proponowanego interdyscyplinarnego programu edukacyjnego, metody „intelektualnej przygody” a nie przykrego obowiązku. Proponowana przestrzeń społeczna może wzmocnić procesy ukierunkowane na efektywność pracy nauczycieli

Konkluzja

Realizacja projektowa przedłożona do recenzji wraz z dorobkiem artystyczno-projektowym potwierdza, iż pani mgr Karolina Baniowska jest aktywną i twórczą projektantką. Mocno zaangażowaną w rozwój reprezentowanej przez siebie dyscypliny we wciąż pionierskim obszarze projektowania wirtualnego. Rozprawa doktorska, stanowi oryginalną pracę projektową i spełnia wymagania zawarte w pełni spełnia wymagania art.13 pt. 1 Ustawy z dnia 14.03.2003 roku (z późn. zmianami) o stopniach naukowych i tytułach oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, stawiane kandydatom w dyscyplinie sztuki projektowe.

Prof. dr hab. Gariusz Grzybówicz

